

csak az ügyvédi érdekekre való sérelmessége miatt, hanem általános jogdogmatikai okokból is. Ha a felperesi ügyvéd munkája nem állott volna az alperesek rendelkezésére, úgy alpereseknek nyilván más ügyvéd munkáját kellett volna igénybevenni az egész munka elvégzésére. Az alperesek tehát a felperesi ügyvéd munkájának felhasználásával alaptalanul gazdagodtak és szerződéses megállapodás híján is kötelesek az általuk igénybevett munkát díjazni. Nem tekinthető az erkölcsi elvekkel összeegyeztethetőnek, hogy bárkinek a munkáját mások minden ellenszolgáltatás nélkül saját javukra felhasználhassák. A díjazás jogosságának megalapozásához a szerzői jog hiányának nincs vonatkozása, mert ha szerzői jog címén az ügyvéd nem is igényelheti a munkája felhasználásától való tartózkodást, ebből helytelen arra következtetni, hogy a szerzőjogi védelem hiánya bárkinek szabad zsákmányává teszi az ügyvédi munka felhasználását. All ez nemcsak az ügyvédi munkára, hanem általánosságban minden munka eredményére. Aki más munkáját a maga céljaira felhasználja, ezt megtérítés kötelezettsége nélkül ingyenesen nem uzoválhatja. Más kérdés, hogy összegszerűleg mely díj jár, ami mindenkor függ a felhasználás terjedelmétől, de elvileg nem volna szabad oly álláspontra helyezkedni, amely a szellemi munkát uratlan jószággá minősíti, amit bárki szabadon kihasználhat.

B. S.

Ügyvéd magatartása az ügyben eljáró előző ügyvéddel szemben. A m. kir. Kuria ügyvédi tanácsa egy fegyelmi ügyben kimondotta, hogy az előadó fegyelm. bírónak az iratok átküldése iránti intézkedése a fegyelmi tanácság intézkedésének tekintendő és az elévülést megszakítja, nélfogva a konkrét ügyben elévülés nem forog fenn.

Érdemben kimondotta az ügyvédi tanács, hogy „az 1874. évi XXXIV. t. c. 68. §-ának b) pontjába ütköző fegyelmi vétség megállapítására alkalmasnak minősithető az ügyvédnek az a cselekménye, hogy olyan bűnügyi védelmet vállal el, amelyet előzőleg más ügyvéd látott el és a védelem vállalásánál nem intézkedik és nem gondoskodik arról, hogy a védői tisztségben elődje kikötött vagy kiérdemelt díját elnyerhesse, sőt ellenkezőleg egy ilyen ügyvédi díj iránti perben a védői tisztségben elődje ellenében alperesi képviselőt vállal, alaptalan védekezést terjeszt elő és ezzel megakadályozza azt, hogy ügyvéd kártársa kiérdemelt munkadíjához juthasson. Ugyazint fegyelmi vétség tényálladékanak megállapítására alkalmasnak mutatkozik az is, ha egy ügyvéd hírlapilag mint védő olyan sikerekkel kérkedik, amelyek nem is az ő, hanem az elődje védői működése alatt következtek be“.

A fenti döntést csak helyeselni tudjuk. A tisztességtelen verseny és a kartársi szolidaritás megsértésének egy kirívó példája a fenti magatartás. Az ügyvédség régi tekintélyének visszaszerzése csak oly módon érhető el, ha azokban a szörványos esetekben, ahol a régi hagyományos ügyvédi etika megsértéséről van szó, de amely esetek a közönség körében könnyű általánosításra adnak alkalmat, a humanizmus nélkül a fe-

gyelmi bíróság az ügyvédség közös érdekében az erkölcsi fel-fogásnak szerez minden melléktekintet nélkül érvényt.

Sz—i.

A német jogászgylés polgári jogi témái.

A szeptember 12—15-e között Kölnben ülésezett 34. német jogászgylés többek között néhány nagy jelentőségü civiljogi kérdéssel foglalkozott.

Az idei kongresszus szellemét a legregnansabban ugy fejezhetnök ki, hogy a kongresszusnak céljául nem egy, vagy több vitakérdésnek megoldása tüzetett ki, hanem quasi meglevő jogintézmények és jogelvek gyökere megváltoztatása.

Napirenden a következő 4 főkérdés volt:

1. Ajánlatos-e a civiljognak a vétőképeségről, vétkességről és a vétkesség kizárásáról szóló rendelkezéseit megváltoztatni?
2. Milyen alapvető tételek felvétele ajánlatos a választott bíráskodás újabb szabályozásával kapcsolatosan?
3. Közeledjék-e a német jog a részvényjog reformja esetén az angol-amerikai jogrendszerhez?
4. Mennyiben felelős a munkaadó vagy munkavállaló érdekképviselet, nem megfelelő harci eszközök használatáért? Micsoda változtatás eszközlendő a német jogon, figyelemmel a külföldi mintaképekre?

Igen tanulságosan megállapítható ezen kérdésben az a körülmény, hogy mennyire igyekszik összhangba hozni a német jog új reformjait a külföldi jogrendszerekkel.

Az első kérdést illetőleg általános óhaj az volt, hogy egyeztessék össze a büntető és magánjogi jogellenességi fogalom. Ugyanez a vélemény nyilvánult meg a végzésükség, a jogos védelem és beszámíthatóság kérdéseiben is.

A választottbíráskodásra vonatkozólag Nuszbaum berlini kollégánk tartott igen figyelemre méltó és értékes előadást. Statisztikai adatokkal bizonyította, hogy az ügyeknek választott bírósággal való elintézése a háboru óta nagy mértékben megszaporodott.

A választottbíráóságok mai működése, legfőképpen az egyes érdekképviseletek kereteiben történik.

Általános kívánság volt egy a polgári perrendtől különálló választottbíráskodási pragmatika konstruálása.

Tárgyalták még a tételes magánjogtól való eltérhetésnek és a végrehajthatóságnak kérdéseit.

A kongresszusnak legnagyobb eseménye volt a részvényjogi kérdés tárgyalása. Itt az a probléma volt megvitatandó, hogy helyes-e az áttérés a római germán jogról a sokkal szabadabb és elkommerioálózódotabb angol-szász jogrendszerre. A kongresszus a konzervatív álláspontot fogadta el. Ezen konzervatív állásfoglalásban nagy része volt Giesecke professor (Rostok) felszólalásának, aki kimutatta, hogy a német jog stabilitásánál fogva bir nagyobb értékkel az amerikai jognál. Az amerikai jog, eltekintve attól, hogy sokkal kevesebb problémát old meg, mint a német, nem alkalmas a megoldások módjánál fogva törvényszerü dogmák konstituálására. Zárt és szerves jogrendszerrel szemben az amerikai rendszer pusztá esettár.